DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)
den 19 februari 2002 *

I mål C-366/00,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av R. Tricot och P. Panayotopoulos, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Storhertigdömet Luxemburg, företrätt av J. Faltz, i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan om fastställelse av att Storhertigdömet Luxemburg har åsidosatt sina skyldigheter enligt EG-fördraget genom att inte inom den föreskrivna tidsfristen anta, samt i andra hand inte meddela kommissionen, de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att fullt ut följa rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997 om ändring av direktiv 85/337/EEG om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt (EGT L 73, s. 5),

* Rättegångsspråk: franska.

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden F. Macken samt domarna J.-P. Puissochet (referent) och J.N. Cunha Rodrigues,

generaladvokat: S. Alber,
justitiesekreterare: R. Grass,

med hänsyn till referentens rapport,

och efter att den 25 oktober 2001 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Europeiska gemenskapernas kommission har, genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 3 oktober 2000, med stöd av artikel 226 EG, väckt talan om fastställelse av att Storhertigdömet Luxemburg har åsidosatt sina skyldigheter enligt EG-fördraget genom att inte inom den föreskrivna tidsfristen anta, samt i andra hand inte meddela kommissionen, de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att fullt ut följa rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997 om ändring av direktiv 85/337/EEG om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt (EGT L 73, s. 5).

2 Direktiv 97/11 ändrar och kompletterar rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt (EGT L 175, s. 40; svensk specialutgåva, område 15, volym 6, s. 19) i syfte att säkerställa att sistnämnda direktiv tillämpas på ett alltmer harmoniserat och effektivt sätt. I artikel 3.1 första stycket i direktiv 97/11 föreskrivs att medlemsstaterna senast den 14 mars 1999 skall sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa det och att de genast skall underrätta kommissionen härom.

3 Eftersom kommissionen inte hade fått något meddelande om åtgärder för att följa direktiv 97/11 från Storhertigdömet Luxemburg och inte heller hade annan information som tydde på att Luxemburg hade vidtagit nödvändiga åtgärder beslöt den att mot denna medlemsstat inleda det förfarande som föreskrivs i artikel 226 första stycket EG. I detta syfte tillsände kommissionen den 5 augusti 1999 Luxemburg en formell underrättelse och gav staten två månader att inkomma med yttrande.

4 Luxemburgs regering tillställde den 23 november 1999 kommissionen ett förslag till en förordning, godkänt den 30 april 1999, om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt. I skrivelsen som bifogades förslaget angavs att förslaget hade överlämnats till Conseil d'Etat för yttrande. Det angavs för övrigt att den rättsliga grunden för förordningen skulle vara lagen av den 10 juni 1999 angående registrerade anläggningar (*Mémorial* A 1999, s. 1904).

5 Kommissionen ansåg att den nämnda lagen inte införlivade direktiv 97/11 utan endast möjliggjorde att nödvändiga åtgärder för införlivande vidtogs och sände därför genom skrivelse av den 26 januari 2000 ett motiverat yttrande till Storhertigdömet Luxemburg där den upprepade sin anmärkning och uppmanade denna stat att inom två månader rätta sig efter yttrandet.

6 Genom en skrivelse daterad den 17 april 2000 svarade Luxemburgs regering att förslaget till förordning fortfarande behandlades av Conseil d'Etat.

7 Mot bakgrund av dessa omständigheter har kommissionen väckt förevarande talan.

8 Den 14 november 2000 avgav Conseil d'Etat ett yttrande vilket föranledde Luxemburgs regering att ändra sitt förslag till förordning. I sitt svaromål angav denna regering att ett förslag till ändrad förordning skulle översändas till Conseil de gouvernement i början av år 2001 och att förordningen skulle kunna antas under första hälften av detta år.

9 Luxemburgs regering har i sitt svaromål inte bestritt att införlivande av direktiv 97/11 ännu inte har skett, men har gjort gällande att alla åtgärder har vidtagits för att införlivandet skall verkställas med kortast möjliga dröjsmål och att kommissionen, följaktligen, skulle föranledas att snabbt återkalla sin talan. Regeringens goda vilja visas av de omständigheterna att ett förfarande för skyndsam behandling skall följas vid antagandet av den förordning som omtalas i föregående punkt, och att ett förslag till en lag genom vilken samma direktiv införlivas i fråga om vägkonstruktioner står i begrepp att färdigställas och att direktivet, även om det inte införlivas, följs av ministeriet för offentliga arbeten.

10 Det skall erinras om att enligt fast rättspraxis skall förekomsten av ett fördragsbrott bedömas mot bakgrund av den situation som rådde i medlemsstaten vid utgången av den frist som har angivits i det motiverade yttrandet (se särskilt dom av den 15 mars 2001 i mål C-147/00, kommissionen mot Frankrike, REG 2001, s. I-2387, punkt 26), och en medlemsstat kan inte åberopa bestämmelser, praxis eller förhållanden i sin interna rättsordning som grund för att underlåta att iaktta skyldigheter och tidsfrister som föreskrivs i ett direktiv (se särskilt dom av den 7 december 2000 i mål C-374/98, kommissionen mot Frankrike, REG 2000, s. I-10799, punkt 13).

11 Eftersom Storhertigdömet Luxemburg inte bestrider att det inte inom den frist som föreskrivits i det motiverade yttrandet har vidtagit nödvändiga åtgärder för att följa direktiv 97/11, skall kommissionens talan anses välgrundad.

12 Själva konstaterandet av fördragsbrottet i sig hindrar för övrigt bifall till de luxemburgska myndigheternas begäran, som syftar till att förfarandet skall vilandeförklaras i avvaktan på en hypotetisk återkallelse från kommissionen (dom av den 16 december 1999 i mål C-47/99, kommissionen mot Luxemburg, REG 1999, s. I-8999, punkt 12).

13 Av ovanstående följer att Storhertigdömet Luxemburg har åsidosatt sina skyldigheter enligt artikel 3.1 första stycket i direktiv 97/11 och fördraget genom att inte inom den föreskrivna tidsfristen anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet.

Rättegångskostnader

14 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att Storhertigdömet Luxemburg skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Storhertigdömet Luxemburg har tappat målet, skall denna stat förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

följande dom:

1) **Storhertigdömet Luxemburg har åsidosatt sina skyldigheter enligt artikel 3.1 första stycket i rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997 om ändring av direktiv 85/337/EEG om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt och EG-fördraget genom att inte inom den föreskrivna tidsfristen anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet.**

2) **Storhertigdömet Luxemburg skall ersätta rättegångskostnaderna.**

Macken Puissochet Cunha Rodrigues

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 19 februari 2002.

R. Grass

Justitiesekreterare

F. Macken

Ordförande på tredje avdelningen